ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక (6.9.67)

మల్లెపూలూ మాణిక్యాలూ

"నువ్వే కావలి నాకు."

"అంటే?"

"నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను, మణీ!"

ఫక్కున నవ్వింది మాణిక్యం. తెల్లబోయాను నేను. నా మాటలకు ఉబ్బి తబ్బిబ్బై... పరవశిస్తుందనుకున్న మాణిక్యం పరిహాసంగా ఫక్కున నవ్వింది.

"ఎందుకానవ్వు?" విసుక్కున్నాను.

"సినిమాలో హీరో చెప్పినట్టే చెప్పినావే చినబాబూ!"

"నోర్ముయ్!" నాలో అహం దెబ్బతింది. ఆవేశం పొంగి వచ్చింది. మాణిక్యం చెంప ఛెళ్ళుమంది.

"చినబాబూ!" నిర్ఘాంతపోయింది ఆమె.

దెబ్బతిన్న ఆమె బుగ్గ బూరెలా పొంగింది. ముఖం మంకెన పువ్వులా ఎర్రనైంది. అందమైన ఆమె కళ్ళు అశ్రుపూరితాలయినాయి. గత క్షణంలో నవ్వుల పూలు వర్షించిన ఆ పెదవులే ముద్దమందారమొగ్గలా ముడుచుకుని కంపించిపోయాయి.

కొన్ని క్షణాలు స్తంభించిపోయాయి.

"కోపంగా ఉన్నావు. మళ్ళీ వస్తా, చినబాబూ!" బుగ్గ తడుముకుంటూ, కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అలానే వెళ్ళిపోయింది మాణిక్యం. గొంతు పెగలని నేను అయోమయావస్థలో ఉండిపోయాను.

'నేను.... నేను నా మణిని కొట్టానా! నా ప్రాణ ప్రియను హింసించానా!' అని స్పృహలోకి వచ్చి అనుకోటానికి ముందే అంతా అయిపోయింది. ఒళ్ళు తెలియని కోపం ఎంత పనయినా చేయిస్తుంది!

ఆమె చిన్న పరిహాసానికి ఇంత పెద్ద శిక్షా! మనస్సు వికలమైపోయింది. నాపై నాకు వెర్రికోపం వచ్చి నా ఆవేశానికి నాకే శిక్ష విధించుకోవాలనిపించింది. ఏ చేత్తో ఆమె చెక్కుటద్దాలను రక్తరంజితాలుగా చేశానో ఆ చేతిని ముక్కలు ముక్కలుగా నరకాలనిపించింది.

"మణీ!" అరుస్తూ బయటికి పరిగెత్తాను. మేడ కింది మెట్లు చేరుకున్న మాణిక్యం దీనంగా తలెత్తింది.

"నిన్ను కొట్టాను కదూ! ఆ చేతినిప్పుడే తెగ నరుకుతాను, మణీ!" అంటూ ఆవేశంతో తలుపు వైపు పరిగెత్తాను. ఆ పిచ్చి ఆవేశంలో నేను ఏం చేస్తున్నానో తెలుసుకునే స్థితిలో

లేను. తలుపు సందులో చేతిని పెట్టి భడేల్‌మని తలుపు లాగేశాను. ఎముక విరిగిందో, కండ తెగిందో తెలియదు. చర్మం చిట్లి రక్తం చిందింది. "అబ్బా!" అని మూలిగాను.

సుడిగాలిలా వచ్చిన మాణిక్యం తలుపు భళ్ళున తోసేసి, "అయ్యో, అయ్యో, ఎంత పనిచేశావు, చినబాబూ! నీ రక్తం కళ్ళచూశానా? ఈ ముదనష్టపు దానికోసం ఇంత శిక్ష వేసుకున్నావా?" అని నా చేతిని చుట్టేసుకుని ఏడవ నారంభించింది.

అలా ఏడుస్తూనే నన్ను గదిలోకి తీసుకుపోయి తన చీర చెంగు పరపరా చింపి గబగబ చేతికి కట్టు కట్టేసింది. అల్మైరాలోని ప్రథమ చికిత్సకు సంబంధించిన వస్తువులన్నీ ఆమె తీసుకువస్తూంటే గజగజ వణికిపోతున్న ఆమె తనూలతను చూసి ఆశ్చర్యపోయాను. నాచేత చెంపదెబ్బ తిని కూడా తొణకని ఆమె నా గాయాన్ని చూసి విలవిలలాడిపోతూంది.

'భగవాన్! నా మణిని నానుంచి దూరం చేయకు' అని మరోసారి దేవుణ్ణి ప్రార్థించాను.

గాయం మీద బోరిక్ పౌడరు వేసి కట్టు కట్టింది. అంతసేపూ ఆమెవైపే చూస్తూండిపోయాను. ఆమె కన్నీటిధారల్ని చూసిన కొద్దీ ఆమెపై నా ప్రేమ మరింత పొంగి పొరలెత్తింది. ఆమె శుశ్రూష నా బాధను లుప్తపరిచింది. రెండే రెండు నా కన్నీటి బిందువులు ఆమె వినీల కుంతలాలపై పడి ఇంకిపోయాయి!

"ఎందుకింత పనిచేశావు, చినబాబూ! ఇది చూసి నేనెలా బతకగలను? నా తల పగలగొట్టినా ఇంత బాధపడుదునా?"

"ఇంకేమీ చెప్పకు. నేను చేసిన దుర్మార్గానికి నాకిది కావలసిందే!"

"ఎంత పిచ్చివాడవు నువ్వు చినబాబూ! కన్నీళ్ళతోనే పేలవంగా నవ్వింది మాణిక్యం. "ఇదేమని పెద్దయ్యగారు, పెదబాబుగారు అడిగితే ఏమని చెప్పను? నన్ను చెంపదెబ్బ కొట్టినందుకు తాను చెయ్యి విరగగొట్టుకున్నాడని చెపితే... నా కీ ఇంట్లో ఇక నూకలుంటాయా? ఒక్కోసారి ఇంత పిచ్చివాడివయిపోతున్నావేమిటి? ఏది వచ్చినా భరించలేని నువ్వు ఇక ఎలా బతుకుతావయ్యా?" ఆమె గుండెల్లోంచి ప్రేమ మాధురి, కన్నుల్లోంచి రాగ సుధ, గొంతులోంచి కరుణావాహిని నాపై వర్షించి పులకింపచేస్తున్నాయి. ఆఱ్రులు చాచే ఆ అదృష్టమే అందీ అందక నన్ను ఆడిస్తూంది.

"అందుకనే నువ్వు నాకు కావాలి. నిన్ను వదిలి బతకలేను మణీ!" అంటూ ఎడమ చేత్తో ఆమెను చుట్టి నా ఒడిలోకి లాక్కున్నాను. "నా గురించి బాధ పడేవాళ్ళు, నాకోసం కన్నీటిని వర్షించేవాళ్ళు నాకు కావాలి మణీ! కంటి తడి ఎక్కడ ఇంకిపోతుందో మనసులోని మమత లక్కడే హరించిపోతాయి! మూడు వారాలు జ్వరంతో మంచమెక్కిన నాకు తెలుసు, ఎవరు నిజంగా నాకోసం బాధపడ్డారో, ఎవరు రాత్రింబవళ్ళు తన్నుతాను మరిచి సేవ చేశారో!"

"యజమానికి సేవ చేయటం దాసీ దాని ధర్మం కాదా చినబాబూ! నేను పెద్దగా చేసిందేముంది?"

"అలా మాట్లాడి నన్ను చిత్రవధ చేయకు మణీ! నిన్నేనాడు నేనీ ఇంట్లో దాసీగా చూడలేదు.

ఇంకెప్పుడూ ఇలాంటి మాటలనకు.”

“బాధగా ఉందా, చినబాబూ!” అని మాట మార్చింది ఆమె నా చేతిని నిమురుతూ.

“లేదు, మణీ! నీలాంటి ప్రేమమయి సేవలో గాయమంత హాయి మరోటి ఉండబోదు.”

“పిచ్చి బాబు! ఏమిటేమిటో అనుకుంటాడు” అని నవ్వి, “కాఫీ కలిపి తీసుకువస్తాను. కొంచెం అలా పక్క మీద పడుకో” అని నన్ను పడుకోబెట్టి ఫాన్ గాలి తగిలేలా సరిచేసి ఆమె గది తలుపులు దగ్గిరగా వేసి వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె కనుమరుగయిన క్షణంలో నా గాయపు బాధ కొంచెం తెలిసి వచ్చింది. దాన్ని మరిచిపోదామని మనసుని మాణిక్యంతో నింపుకున్నాను. ఆమె తలుపులతో మనసు మత్తుగా తూగి సోలిపోయింది.

మాణిక్యం మనసు స్వచ్ఛమైన, పరిమళభరితమయిన మల్లెపువ్వువంటిది! మల్లె పువ్వంటే నాకు ప్రాణం!

ఆ క్షణంలో మల్లెపూల మాణిక్యం గుర్తుకు వచ్చి ఒకసారి మనసు గతంలోకి పరిగెత్తిపోయింది!

• • •

మాతృప్రేమ అంటే ఏమిటో తెలియని నేను ఆయా చేతుల్లో పెరిగాను. ఎప్పుడూ వ్యాపార విషయాల్లో మునిగి ఉండే నాన్నగారు, కాలేజీ చదువు, స్నేహితులు తప్ప మరేమీ పట్టించుకోని అన్నయ్య నన్ను గాలికి వదిలివేశారు.

నేను గాలివాటుకి నీటి మీద తేలే గడ్డి పువ్వులా ఈ మహాసాగరంలో కొట్టుకుపోయాను. ఎన్నో మజిలీలు చేశాను. ఎన్నో అనుభవాలు చవి చూశాను. అవును! నేను ఆత్మీయత కొరవయిన ధనికుల ఇంట్లో అందరూ ఉండి, అనాథుడుగానే పెరిగాను.

నా బాగోగులు చూసేవారు లేరు. నన్ను అడ్డు పెట్టేవారు లేరు. నా ఇష్ట ప్రకారం చదివాను. ఆడి పాడాను. నాకు తెలియకుండానే పెరిగి పెద్దవాడినయ్యాను!

వదిన వచ్చింది. కనీసం ఇప్పుడయినా కరువయిన తల్లి ప్రేమ లభిస్తుందనుకున్నాను. ఆ ఆశా వృథా అయింది. క్లబ్బులమ్మట తిరిగే ఆవిడ, ఇంట్లో ఘోషాస్త్రీ! ఆమె నాతో మాట్లాడిన మాటలు వేళ్లమీద లెక్కపెట్టవచ్చు. క్లబ్బుల్లో పిల్లల పెంపకం మీద ఆమె ఇచ్చిన ఉపన్యాసంలో వందోవంతు అమలు జరిపినా నాకు తల్లి ప్రేమ లభించి ఉండేది.

అన్నయ్యకు పిల్లలు పుట్టినా, రక్త సంబంధంలోని ఆత్మీయత చేరువై ఉండేది నాకు. ఆ ఆశా తీరలేదు. ఆఫీసులో అన్నయ్యకు, క్లబ్బులో వదినకు ఆ ఆలోచన వచ్చిందోలేదో నాకు తెలియదు. బహుశా, తను వ్యాపకాలలో వారికీ (చిన్న) విషయం గుర్తుకు వచ్చి ఉండదు!

నా చుట్టు గిరి గీసుకుని నేనొక ప్రపంచంలో ఉండిపోయాను. నా చదువు, నా ఆటలు, నా స్నేహితులు ఇదే నా లోకం. యాంత్రికంగా అన్నీ సాగిపోయాయి.

నాకు తెలియకుండానే నాలో యౌవనం అంకురితమయింది. నా తోటివాళ్ళతో ఆడపిల్లల్ని

ఆట పట్టించాను. వెంబడించి విసిగించి వెర్రెత్తించాను. బంగారు పిచ్చుకనని తెలిసి నన్ను తమ వలయంలోకి లాక్కున్న వనితలు కొందరు! ఊపిరి సలపనివ్వని ఉవిదలు మరికొందరు!

అదయినా ఎంతవరకు వచ్చిందంటే, వాళ్ళు నందర్నీ ఏ క్వాలిటీకో తీసుకుపోయి కడుపునిండా మెక్కబెట్టి బిల్లు చెల్లించటానికి మాత్రం ఉపయోగపడ్డాను. ఇదంతా ఓ నాగరికతగా మారిపోయిన ఈ రోజుల్లో నా స్నేహితుల్లో నా కనురాగాన్ని పంచి ఇచ్చిన వాళ్ళెవరూ కనిపించలేదు.

నా డబ్బును కాక నన్ను ప్రేమించే వ్యక్తి నాకు కావాలి! సినిమాలకి, హోటళ్ళకికాక నన్ను అనుక్షణం అంటి పెట్టుకునుండే ఆత్మీయులు నాకు కావాలి! నా గురించి పరితపించిపోయే సహృదయత నాకు కావాలి. అహర్నిశలు అన్వేషించాను. ఎందరితోనో కలిసి తిరిగాను. ఊహూ! నా ఆశ ఎండమావిగానే నిలిచిపోయింది.

పిచ్చెత్తినట్లయి ఎక్కడికయినా పారిపోదామనిపించింది. హృదయంలో లేని శాంతి ఎక్కడికి పోతే మాత్రం లభిస్తుంది? అందరిలోనూ ఉండి అనాథుడినయినందుకు నా మీద నాకే కోపం, అసహ్యం కలిగాయి. అన్నీ మరిచిపోవాలని తప్ప తాగాను. రాత్రిళ్ళు అదే పని చేసే నాన్నగారు నన్నొకసారి కేకలు వేశారు. అంతే! ఆ తరువాత అయినా పట్టించుకోలేదు.

వయస్సులో ఉన్నప్పుడు ఎవరూ పట్టించుకోని విషయంపై ఆసక్తి త్వరలో నశిస్తుంది!

ఓనాడు సినిమాహాల్లో పరిచయమైంది వారిజ అనే అందాలభామతో. నన్ను తన ఇంటికి ఆహ్వానించింది. నేనెవరో ఆమెకు తెలుసుట. అదును చూసి నన్ను ఆక్రమించుకుంది. కొత్తలో మోజు. శ్లేష్మంలో పడ్డ ఈగలా కొట్టుకున్నాను. ఆ తరువాత తెలిసింది పెళ్ళికాక ముందు అన్నయ్యను అలరించిన అతివ ఆమేనని!

పతితుడినయ్యాను. నా మీద నాకే అసహ్యం వేసింది. ఆ కూపం నుంచి బయట పడేసరికి కొన్ని నెలలు గడిచిపోయాయి. ఆమె మెడలో మరో రెండు నెక్లెసులు పెరిగాయి. బ్యాంకు ఎక్కౌంటు ఎంత పెరిగి ఉంటుందో ఆమె నా మీద చూపే ప్రేమే చెప్పింది!

అక్కడి కో అధ్యాయం ముగిసింది.

నా క్లాసు మేటు శాంతకి అమాంతంగా నా మీద ప్రేమ పుట్టుకువచ్చింది ఓ అశుభముహూర్తాన. నేనంటే పడి చచ్చిపోతున్నానంది. రోజూ రాత్రిళ్లు నా మీద తీయని కలలు కంటున్నానంది. ఎన్నెన్నో చెప్పింది. నిజంగా నా మీద మత్తు మందు జల్లి నన్ను పిచ్చివాడిని చేసింది. ఆఖరికి నా గురించి పరితపించే వ్యక్తి దొరికిందని తృప్తి చెందాను. అవన్నీ గాలి మేడలని నాకు తెలియదు!

పెళ్లి మాటలకని వాళ్ళ నాన్నగారు మా నాన్నగారి దగ్గరికి వచ్చి ఆస్తిలో నాకు వాటా ఎంత వస్తుందని ఆరా తీసేసరికి శాంతకి దేనిమీద ప్రేమో నా కర్థమయింది. నా హృదయం ముక్కలయింది. పిచ్చి పట్టిన దానిలా ప్రేమ పాఠాలు వల్లించిన శాంతి మరో బంగారు పిచ్చుకతో పార్కులో అదే టేప్ రికార్డు వేసే సరికి నాకు మతిపోయినట్లయింది. ఆత్మీయు

లెవరో, స్వార్థపరులెవరో గుర్తించలేని నా అసమర్థతకు నా మీద నాకే జాలి కలిగింది. నన్ను చూసి ప్రపంచమంతా పగలబడి నవ్వుతున్నట్లనిపించింది. నా చుట్టూ ఉన్నవాళ్ళు నన్ను గేలి చేస్తున్నట్లు కుమిలిపోయాను.

కొన్ని రోజులు భారంగా గడిచాయి. ఆఖరికి నా అన్వేషణ ఫలించింది!

నా జీవనరాగం మధురభరితమయిన రోజు వచ్చింది. స్కూటరు స్టాండులో పెట్టి పార్కులోకి నడిచాను. ఓ బెంచి మీద కూలబడి హృదయంలోని ఆవేదన మరిచిపోవాలని ఇసుకలో ఆడుతున్న పిల్లలాటల్ని తిలకిస్తున్నాను.

"బూట్ పాలిష్!" సుపరిచితమైన గొంతు... పన్నెండేళ్ళ గోపి పాలిష్ బాగ్ తీసుకొని నా వైపు వస్తున్నాడు. వాడి ముఖం చూడగానే నాలో ఉత్సాహం కలిగింది. ఒకనాటి సంఘటన ఠక్కున గుర్తుకు వచ్చింది.

ఇదే పార్కులో ఓ నాడా కుర్రవాడా ముఖం వాడిపోయి ఓ నలభై యేళ్ళ ధనికుణ్ణి ప్రాధేయపడుతూ కనిపించాడు.

"రెండు రోజులుగా అమ్మకు గంజినీళ్లు దొరకలేదు సార్! పాలిష్ చేస్తే కాని మాకు పొట్ట గడవదు, సార్! దయ ఉంచి మీ బూటకి..." వాడు ప్రాధేయపడుతున్నాడు. అది కూడా తన కోసం కాదు.. తన్ను కన్న తల్లి కడుపుకోసం!

"ఛో ఛో!" అని కసురుకున్నాడాయన. వాడు బతిమాలుతూనే ఉన్నాడు. ఆఖరి కాయన విసిగెత్తినట్లు" ఛోరా, ముష్టి వెధవా! ఈ అయిదు పైసలు తీసుకుపో" అని చేతిలో పెట్టబోయాడు.

ఆ కుర్రవాడి ముఖం పాలిపోయింది. "నేను ముష్టివాణ్ణి కాదు సార్! కూలిపని చేసి పొట్ట పోసుకునే వాణ్ణి. పాలిష్ చేయించుకోనిదే డబ్బు లెలా తీసుకోను?"

అక్కడాయన, పది అడుగుల దూరంలో మరో బెంచి మీద కూర్చున్న నేను ఇద్దరమూ వాడి మాటలకు తెల్లబోయాము.

"ఛోరా, వెధవా! మింగ మెతుకు లేనివాడికి పౌరుషం కూడాను". ఆయన తాటి ప్రమాణాన లేచాడు.

"తిట్టటం గొప్పకాదు సార్! మనసున్న వాళ్ళెప్పుడూ మాటలతో నొప్పించరు. మీరు గొప్పవారు కూడాను. మీ కిష్టంలేకపోతే వద్దు. అనవసరంగా తిట్టకండి సెలవు" అని ఓసారి నమస్కారం చేసి వెళ్ళిపోసాగాడు ఆ కుర్రవాడు.

ఆ పెద్దమనిషి ముఖాన కత్తివాటుకి నెత్తురు చుక్కలేదు. అంత ఆశ్చర్యంలోను నాకు నవ్వు వచ్చింది. ఆ కుర్రవాడి వ్యక్తిత్వానికి అద్భుతాశ్చర్యాలతో మునిగిపోయాను! ఆ పెద్ద మనిషి మీద నా ఆసహ్యాన్ని వ్యక్తం చేయటం కోసం వాణ్ణి కేకలేసి పిలిచాను.

గంట క్రితమే పాలిష్ చేయించుకున్న షూకి మళ్ళీ పాలిష్ చేయమన్నాను వాణ్ణి. నా మనసు గ్రహించి వాడు కృతజ్ఞతతో తల పంకించాడు. ఆ చిన్ని చేతుల పనితనాన్ని పరికిస్తూ

కబుర్లలోకి దింపాను.

"నీ.. పేరు?"

"గోపన్నండి. అక్క, అమ్మ గోపీ అని పిలుస్తారు?"

"ఏమన్నా చదువుకున్నావా?"

"థర్డ్ ఫారం చదువుతున్నానండి"

నిర్ఘాంతపోయాను. "మరి ఈ పని ఎందుకు?"

"కుటుంబ పోషణ కోసం, బాబూ! నాన్న లేడు. అమ్మ గుడ్డిది. అలాగే ఏవో ఆకులూ అవే కుడుతుంది. అక్క పూలమ్ముతుంది. చెల్లి, నేను చదువుకుంటున్నాము. ఒక్క అక్క సంపాదన మీద ఇల్లు ఎలా గడుస్తుంది? అందుకని తీరిక సమయాల్లో ఈ పని నాకు తప్పనిసరి, బాబూ!"

వాడి విషాదగాథ విన్న నా మనస్సు ద్రవించిపోయింది. ముక్కుపచ్చలారని ఆ వయస్సులో కుటుంబపోషణకోసం పాటుపడుతూ, మరోమూల విద్యనభ్యసిస్తూ ఏమాత్రం కూడా ఆత్మాభిమానం కొరవడని ఆ పసివాడు నా అంతర్యంలో ఉన్నత గిరుల నందుకున్నాడు. ఇటువంటి ఆత్మాభిమానాన్ని ముష్టివాడనా ఆ పెద్దమనిషి చీదరించుకున్నది! పైకి డాబుగా ఉండే ఇటువంటివారి హృదయాల్లో ఎంత కల్మషమైనా పేరుకొని ఉంటుంది.

మాణిక్యం బొగ్గులలో కప్పుపడినా తన సహజ తేజ పుంజాన్ని వెదజల్లుతూనే ఉంటుందని వాళ్ళకి తెలియదు!

గోపి తన పని పూర్తి చేసుకొని లేచాడు. నేను రూపాయి నోటు ఇవ్వబోయాను.

"నా దగ్గిర చిల్లర లేదు, సార్!"

"వద్దు. అంతా నువ్వే తీసుకో!"

"పాలిష్ రేటు ఇరవై పైసలు మాత్రమే సార్! చేసిన పని కంటే ఎక్కువ తీసుకుంటే అది అక్కరకు రాదు, బాబూ! పైగా అక్కకు తెలుస్తే నన్ను కోపపడుతుంది."

ఇంకేమనను? ఇంత నిజాయితీ కల అమృత హృదయుడికీ దరిద్ర జీవితమిచ్చావేమిటి భగవాన్! ఒక్కసారి గోపిని దగ్గిరికి తీసుకొని బుజ్జగించాలనిపించింది. కాని, నా అంతస్తు? ఛీ! ఆ మాట ఆ వేళ అనుకున్నందుకిప్పుడు సిగ్గుపడుతున్నాను.

"పోనీ అప్పుగా తీసుకో, గోపీ! ప్రతి రోజూ ఇదే వేళకు నువ్వు ఇక్కడకు వచ్చి పాలిష్ చెయ్యి. సరేనా!" నా సమయస్ఫూర్తికి నన్ను నేనే మెచ్చుకున్నాను.

వాడిక మాట్లాడలేకపోయాడు. "మీ రెంత మంచివారు, బాబూ! మీకు దైవం మేలు చేస్తాడు" అంటూ రూపాయి నోటు తీసుకొని నాకు నమస్కరించి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ తరువాత రోజూ దాదాపు నేను పార్కుకి వెళ్ళటం, వాడు నా షూకి పాలిష్ చేయటం నిత్యకృత్యమై పోయింది. తరచు వాడి కుటుంబ క్షేమ సమాచారాలు అడిగి సానుభూతి చూపటం వాడిని నాకు మరింత సన్నిహితుణ్ణి చేసింది.

"బాబూ!" గోపీ పిలుపుతో ఆలోచనల్లోంచి తేరుకున్నాను. వాడి ముఖం కళావిహీనమై ఉంది. యాంత్రికంగా నా కాలు చాపటం, వాడ షూ విప్పి పాలిష్ చేయటం జరుగుతూంది.

"అలా ఉన్నావేం; గోపీ!"

వాడు మాట్లాడలేదు. తలదించుకున్నాడు.

"మాట్లాడవేం గోపీ! ఇంట్లో అంతా కులాసా యేనా?" అని ఆత్రంగా అడిగాను.

"మంచిగా బతికేవాళ్ళకివి రోజులు కావు, బాబూ! అక్క పూలవ్యాపారం మానేసింది!"

"ఏం? ఏమయింది? వాడి కుటుంబాన్ని ఆదుకోమని నా అంతర్వాణి నన్ను హెచ్చరించింది.

"అక్క మీద కిట్టనివాళ్ళు బ్రోకరుతో చాడీలు చెప్పారు. వాడొక రౌడీ. తన మాట వినకపోతే పూల వ్యాపారం పడగొట్టేస్తానని బెదిరించాడు. మీద చెయ్యి వేయబోతే అక్క వాడి చెంప ఛెళ్ళుమనిపించింది. అంతే! మా కూట్లో దుమ్ము పడింది." గోపీ కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"మరిప్పుడేం చేస్తూంది?"

"ఏడుస్తూ ఇంటి వద్దనే ఉంది. నేను కూడా అక్కడే కూర్చుంటే ఎలా? రెక్కాడితే కాని డొక్కాడదు కదా! నేనిలా వచ్చాను. ఇక ముందు రోజులు ఎలా వెడతాయో తెలియదు" వాడు నిరాశగా తనకు తాను చెప్పుకుంటున్నట్లు అన్నాడు.

"మీ ఇంటికి వస్తాను. పద" అన్నాను. గోపి తెల్లబోయాడు.

"మా ఇంటికా? ఎందుకు, బాబూ? మురికివాడ అసహ్యంగా ఉంటుంది" అన్నాడు.

"మురికివాడ ఎలా ఉంటే నాకేం? అందులోని మాణిక్యాలను చూడటానికి వస్తున్నాను గోపీ" అని నవ్వాను. గోపీ మరింతగా ఆశ్చర్యపోయాడు.

మా అక్క పేరు మీకెలా తెలుసు, సార్!" అని అడిగాడు అమాయికంగా.

"మీ అక్క పేరు మాణిక్యమా!" కాకతాళీయకంగా అన్న మాట నిజమవటం నాకాశ్చర్యం కలిగించింది.

"అవునండి."

"ఆలస్యం చెయ్యక పద."

ఇద్దరం సిటీబస్సెక్కి మురికివాడ దగ్గిర స్టాప్‌లో దిగాము. సిగ్గుగా ముందు గోపీ, అతని వెనుక ఉత్సాహంతో నేను నడుస్తున్నాము. ఓ పేద కుటుంబాన్ని ఆదుకుంటున్నాననే సంతోషంలో నాబాధలన్నీ మరుగున పడిపోయాయి. చుట్టూ చీకటి మూలాన ఎవరూ నన్ను గుర్తు పట్టలేదు.

ఓ పూరిగుడిసెలోకి దారి తీశాడు గోపీ. చుట్టుపక్కల గుడిసెలకన్న అదే తీరుగా, నీటుగా ఉంది. " అక్కా! బాబుగారని చెప్పానే ఆయన నిన్ను చూడడానికి వచ్చారు" అని ఓ కేక వేశాడు గోపీ. అప్పుడే ముఖం కడుక్కుని లోపలికి వచ్చిన ఆ యువతిని చూసి నేను, నన్ను చూసి ఆమె తెల్లబోయాము.

ఆమె మల్లెపూల మాణిక్యం! వారిజ, శాంత నా హృదయాన్ని ఏలుకున్న రోజుల్లో నా ఒడిని మల్లెపూలతో నింపిన మాణిక్యం! తను నాకు పూలు అమ్మినంత కాలం స్వార్థపూరితలైన స్త్రీల నర్చించటానికే వాటినుపయోగించాను. త్యాగమూర్తి అయిన స్త్రీ పూజలందుకునే నాటికి ఆమె పూలు అమ్మిన చోటనే కట్టెలమ్మ వలసిన దుస్థితి వచ్చింది. అది నేను భరించలేక పోయాను. ఓ విలాసపురుషుడుగా ఆమె దృష్టిలో కనపడిన నాకు నా అసలు రూపాన్ని బయట పెట్టుకోవాలన్న పిచ్చి కోరిక కలిగింది.

ఆ కుటుంబాన్ని ఆదుకోవాలన్న ఆ వేశంలో ఆమెను మా ఇంట్లో పనికి రమ్మన్నాను. దానికి వాళ్ళెంతో పరమానందభరితులయ్యారు.

అదే సమయంలో మా ఇంట్లో పని మనిషి కావలసి వచ్చింది. ఆమెను కుదర్చటానికి ఏ ఆటంకము రాలేదు. కాంపౌండులోనే మూలగా ఒక పాక ఉంది. అందులో ఆ చిన్న కాపరం చేరింది. నెలజీతం ఏర్పాటు చేశాను. గోపీ తిరిగి పాలిష్ పని చెయ్య నవసరం లేకుండానే వాళ్ళకు జీవనోపాధి ఏర్పడింది.

ఆ సమయంలో ఓ కుటుంబాన్ని ఆదుకున్నాననే తృప్తి తప్ప మరే దృష్టి లేదు నాకు.

కాని, రాను రాను ఇల్లంతా కలతిరుగుతూ మనిషి మనిషికీ ఏం కావాలో అడిగి అన్నీ అమర్చే మాణిక్యం తరచు నాదృష్టి నాకర్షించసాగింది. అంతస్తు గొంతు నొక్కినా మనసులో ఆమె చేరువను మాటి మాటికి కోరుకుంటున్నాను. దానికి తోడు మనసుకి శాంతి, కడుపుకి తగినంత తిండి లభించటంతో ఆమె శరీరలావణ్యం మెరుగులు దిద్దుకొని సౌందర్య కాంతుల్ని వెదజల్లి నన్ను ఆకట్టుకుంది.

తన గురించి జాగ్రత్త తీసుకునే వ్యక్తి, తనంటే పరితపించే వ్యక్తి ఒకరు లభించారని తెలిసినప్పుడు ఆ హృదయంలో ఆ వ్యక్తి శాశ్వతంగా చోటు చేసుకోటం సహజం!

ఉదయం బెడ్‌కాఫీ ఇవ్వడం మొదలుకొని రాత్రి పాలగ్లాసు చేతి కందించేవరకు ఆమె చెయ్యనిదే, ఆమె చెప్పనిదే ఏమీ చేసుకోలేని స్థితికి వచ్చాను.

“మాణిక్యం, నిన్నిలా పిలిస్తే బాగోలేదు. మణీ అని పిలుస్తాను. సరేనా!” అన్నాను ఓసారి.

మెత్తగా నవ్వి, “మీరెలా పిలిచినా పలుకుతాను, చినబాబూ!’ అన్నది.

ఆమె కళ్ళు ఎప్పుడూ అందంగా మెరుస్తూంటాయి. మనో నైర్మల్యాన్ని ప్రస్ఫుటం చేస్తూ ఆమె పెదవులపై ఎప్పుడూ చిరునవ్వు నర్తిస్తూ ఉంటుంది.

మల్లెపూలకు, మాణిక్యానికి ఏదో అవినాభావ సంబంధం ఉంది. అంత క్రితం ఎవరూ జాగ్రత్త తీసుకోకపోవటంతో తోటలో ఎండిపోయిన మల్లె అంటు మాణిక్యం రాకతో పునరుజ్జీవితమై వైశాఖం వచ్చేసరికి వెర్రిగా పూయనారంభించింది.

పాపం, పూలంటే మా వదినకు ఎలర్జీ కాబోలు! ఇక పూలు పెట్టుకునేవాళ్ళు ఎవరున్నారింట్లో? మొదట్లో సందేహించినా, తరువాత నేను ఒత్తిడి చెయ్యటంతో తనే చిన్న దండ

పెట్టుకుని తక్కిన పూలన్నీ దండలు గుచ్చి దేవుళ్ళ ఫోటోలకు పెట్టేది మాణిక్యం.

ఒకనాడు కొత్త చీర గోచీపోసి కట్టుకుని, జుట్టు ముడి గట్టిగా చుట్టుకొని బిగుతైన జాకెట్టుతో తన యౌవన శోభతో కన్నుల పండుగగా చేస్తూ కనిపించింది ఆమె. ఆకస్మాత్తుగా నండూరి వారి ఎంకి నా కన్నులలో మెదిలింది. "నండూరివారి ఎంకిలా ఉన్నావు, మణీ!" అన్నాను.

"అవిడెవరు, చినబాబూ!" అన్నది కళ్ళు ఎంతో పెద్దవి చేసుకొని చూస్తూ.

కడుపుబ్బ నవ్వు నచ్చింది. మాణిక్యాన్ని అట పట్టించాలనిపించింది. "చూద్దుగాని ఇటురా!" అని నా గదిలోకి తీసుకుపోయి నా స్నేహితుడు రామారావు వేసిన వర్ణ చిత్రాన్ని చూపాను. గలగలా నవ్వింది మాణిక్యం. "ఇంకా ఎవరో అనుకుని హడలిపోయాను. చినబాబూ!" అంది తేలిగ్గా నిట్టూరుస్తూ.

"ఏం? ఎవరేనా అయితే ఏం చేస్తావు?"

"ఊహూc చెప్పను" అని నవ్వి పారిపోయింది.

నందివర్ధనం చెట్టు చాటున నిలబడి తన తలలో పూలు ముడుచుకుంటూ కూనిరాగం తీస్తూ పరాగ్గా ఉన్నది ఆమె. ఆమె ప్రతిరూపం నాకెమెరాలో ఎప్పుడు బంధించబడిందో ఆమెకు తెలియదు. రెండోరోజున ఫోటో తీసుకువచ్చి చూసేసరికి తెల్లబోయింది. ఎరుపెక్కిన ఆమె బుగ్గల్ని ముద్దు పెట్టుకునే అవకాశం నాకు రాలేదు!

"ఎవరేనా చూస్తే ఏమనుకుంటారు, చినబాబూ!" అన్నది ఎంతో కంగారుపడిపోతూ.

"ఇంతకీ నీ వేమనుకుంటున్నావో చెబుదూ."

"అబ్బ. కొంటెవాడయిపోతున్నావు నువ్వు. నీతో మాటాడకూడదు" అంటూ పరుగున వెళ్ళిపోయింది.

మరునాడు నా ఫోటో మీద మల్లెపూల దండ మాణిక్యం హృదయాన్ని తెలియజెప్పింది!

ఇదంతా ఆమె బాహ్య సౌందర్యం కలిగించే వ్యామోహమేమోనని అనిపించిన ఘడియలు లేకపోలేదు. కాని, ఆమె హృదయ సౌందర్యం తిలకించే సదవకాశం నాకు వెంటనే లభించింది.

అకస్మాత్తుగా నాకు టైఫాయిడ్ తగిలింది. ఇరవై ఒక్క రోజులు అహర్నిశలు రక్త సంబంధీయులే మొక్కుబడిగా రోజుకోసారి పలకరించిపోతున్న తరుణంలో తల్లి ప్రేమంటే ఏమిటో ఎరగని నాకు తల్లి ప్రేమ, బంధుప్రేమ ఇంకిపోయిన హృదయంలో రాగసుధ పొంగించి పారించిందా త్యాగమూర్తి! బీడువారిన నా హృదయంలో కొత్త ఆశలు పేరుకున్నాయి.. జీవితం మీద మమకారాన్ని, భవిష్యత్తు మీద నమ్మకాన్ని కలిగించాయి.

మణి నా హృదయాన్నంతా ఆక్రమించుకుంది. ఆమె తోడితే నాకు లోకమైపోయింది. ఆమె క్షణం కనుమరుగయితే మనస్సు విలవిలలాడిపోతుంది. ఆమె చేత్తో కాని అన్నం తిన్నట్లుండదు. ఆమె మంచి నీళ్ళిస్తే కాని నాకు దాహం తీరదు. అవును, మాణిక్యం నా హృదయవీణ మీటింది. నా గుండెల్లో గంటలు మ్రోయించింది. నా మనస్సును నిత్య

వసంతంతో నింపింది. ఆమె నాలోని స్పందన.. ప్రాణప్రియ అయిపోయింది!

ఈ అనుబంధాన్ని శంకిస్తున్న చీడపురుగులు కొన్ని చెవులు కొరుక్కోవటం నేను విన్నాను. మాణిక్యాన్ని చాటుగా తక్కినవాళ్ళు తూలనాడటం విన్నాను. ఆమె ఈ విషయమేమో నా దగ్గిర ప్రస్తావించలేదు. నా మనస్సుకి ప్రశాంతత కలిగించాలని ఆమె అహర్నిశలు పడిన శ్రమ ఫలించింది. నేను సంపూర్ణారోగ్యవంతుడయ్యాను.

నా మనస్సులోనికోరికలలకో రూపం ఏర్పడింది. మణి తోటి అనుబంధం 'శాశ్వతం కావాలి. ఈ జీవితంలో ఇంకే అసంతృప్తి లేకుండా భవిష్యత్తు మదురమయం కావాలి. అంటే ఆమె నాకు సహచరి కాక తప్పదు. ఈ నిర్ణయానికి రావటానికి నా కొట్టే కాలం పట్టలేదు.

శాంత, వారిజ మనస్సులో మెదిలిన కొలదీ డబ్బున్న వాళ్ళంటే నాలో అసహ్యం ఏర్పడిపోయింది. పేద ఇంటి పిల్లనే, నన్నభిమానించేదాన్నే నేను చేసుకోవాలి. దీనికి మణికంటే యోగ్యురాలు నాకీ జీవితంలో దొరకబోదు!'అని నిర్ణయించుకున్నాను.

నా కోరిక బయటపెడితే మాణిక్యం ఫక్కున నవ్వింది!

• • •

తలుపు చప్పుడవటంతో నా ఊహాలోకం వదిలి బయటపడ్డాను.

స్నాక్సు, కాఫీ తీసుకొని లోపలికి వచ్చింది మాణిక్యం. కాఫీలోముంచి ఒక్కొక్కటే నాచేత తినిపించింది.

తనలో తానుఏదో మాట్లాడుకుంటూంది ఆమె. నా ఆత్రుత అణచుకోలేక, "ఏమిటీ అనుకుంటున్నావు మణీ!" అని అడిగాను.

"ఏమీ లేదు బాబూ!"

"కాదు. ఏదోఉంది. చెప్పవూ?"

నా జుట్టులోకి తన వేళ్ళు పోనిచ్చి నిమురుతూ అంది: "ఇంత వయసొచ్చినా నువ్వింకా పసివాడనే చినబాబూ! ఒకవేళ ఏకారణం చేతయినా ఇక్కడినుంచి నేను వెళ్ళిపోతే నిన్ను ఎవరు కనిపెట్టుకొని ఉంటారు? అదే నా బాధ!"

నా గుండెలు దడదడలాడాయి. "నువ్వెక్కడికి వెడతావు? నిన్ను వెళ్ళనివ్వనుగా!" బింకంగా అన్నాను.

ఆమె పేలవంగా నవ్వింది. "నీ కిష్టమయితే సరిపోతుందా? మన చనువు బయటపడితే.."

"... నిన్ను నేను పెళ్ళిచేసుకోబోతున్నానుగా మణీ!"

ఆమెముఖం గేదగిలా శోభించింది. "నా కంత అదృష్టమా బాబూ! ఎందుకీ ఆశలు నాకు?"

గబుక్కున పైకిలేచి ఆమెచేతిని నా గుండెలకి చేర్చుకుని, "నన్ను నమ్మలేవా మణీ! నన్నెవ్వరడ్డు పెట్టగలరు?" అన్నాను ఆవేశంగా.

"నేనే!"

తెల్లబోయాను. "నువ్వా? ఏం, నేనంటే నీకిష్టం లేదా?"

"ఇష్టం ఉంది కనుకనే వద్దంటున్నాను చినబాబూ!"

"నువ్వనేది నాకర్థం కావటం లేదు మణీ!" అయోమయంగా చూశాను ఆమె వైపు.

"ఇంత అమాయకుడివి కనుకనే నీకు జీవితం అంటే అర్థం కావటం లేదు. నీ మంచి మనసుకి పేద, గొప్ప తెలియకపోయినా నా విలువ నాకు తెలుసు. 'కనకపు సింహాసనమున శునకము' అన్న పద్యం చదువుకోలేదా చినబాబూ!" అని పేలవంగా నవ్వింది ఆమె.

నాకు చిర్రెత్తుకు వచ్చింది. "పిచ్చిమాటలు చెప్పకు. నీకున్నసంస్కారం ఎంత ఉన్నతమైనో నాకు తెలుసు. అంతస్తులోపేదదానినయినా గుణంలో ఈ ఇంట్లో ఎవరికీ తీసిపోవు నువ్వు. నీ విలువ నీకేం తెలుసు? నా హృదయానికి తెలుసు. ఇంకే వంకలు చెప్పకు నాకు."

"అది కాదు చినబాబూ! నువ్వాగొప్పగా చదువుకున్న వాడివి. నేనా ఐదో తరగతి చదివిన పల్లెటూరి బైతును. రేపు నీ పక్కన తగుదునమ్మా అని నేను నిలబడితే నలుగురి పెద్దవాళ్ళ ఎదట నీ కెంత అవమానం? అప్పుడు చిన్నబోయిన నీ ముఖం చూసి నేనేమైపోవాలి? పెళ్ళి నువ్వనుకున్నంత సులువు కాదు..." ఆమె వాదనలోని తీరు నన్ను ముగ్ధుణ్ణి చేసినా నా మనస్సు రాజీకి రాలేదు.

"ఎందుకు కాదు? నీకు చదువు చెబుతాను. కాలేజీ చదువులు చదివానని గొప్పలు చెప్పుకునే వాళ్ళెందరికంటేనో నీవు తెలివైనదానివి. ఒక్క రెండేళ్ళలో నిన్ను విద్యావతి చెయ్యగలను. నిన్ను పొందిన అదృష్టం ముందు ఈ కష్టమేపాటి?"

ఆమె తల అడ్డంగా తిప్పింది. "వీటన్నిటికంటే ముఖ్యమైనవెన్నో ఉన్నాయి చినబాబూ! పేదపిల్లని కట్టుకున్న ధనవంతుడు జీవితాంతం సుఖంగా ఉన్నాడంటే అది ఏ సినిమాల్లోనో, కథల్లోనో నిజమవుతుంది. కాని, జీవితంలో అది నిజం కాదు. మన చుట్టూ కొన్ని ముళ్ళకంచెల హద్దులున్నాయి. అవి దాటిపోగలిగే శక్తి మనకు లేదు. మొండిగా దాటితే ముళ్ళు గుచ్చుకుంటాయి. నీ ప్రేమని నేను అనుమానించటం లేదు చినబాబూ! కాని, ముందు ముందు నీ బంగారు జీవితంలో ఏ కలతలు కలిగినా ఈ ప్రేమంతా మోజు మాత్రమేనని పిస్తుంది. అప్పుడు నువ్వే నన్ను అసహ్యించుకుంటావు..."

"మణీ! ఎందుకిలా నన్ను చిత్రవధ చేస్తున్నావు?" అన్నాను బాధగా.

"నీకు తెలియదు చినబాబూ! జీవితంలో ప్రేమ, పెళ్ళి ఈ రెండు మాత్రమే కాదు ఉన్నది. అది మంచి ఫలితాన్ని ఇవ్వాలంటే ఇంకా చూడవలసినవి చాలా ఉన్నాయి. అంతస్తు, అయినవాళ్ళు అడ్డు వస్తారు. ఈ పేదపిల్లతో మనువు పెదబాబుగారి కెప్పుడూ ఇష్టముండదు. అంతస్తులో వారికి సరితూగని నన్ను, కొన్ని నెలలు తమ ఇంట్లో దాసీపని చేసిన నన్ను కోడలుగా ఆయన అంగీకరించలేరు. మీరు బలవంతపెడితే అది మీ కుటుంబ కలహానికి దారితీస్తుంది. దానివల్ల మీరు మీ వాళ్ళకి దూరమవుతారు"

"అందుకు నేను సిద్ధంగా ఉన్నాను. నా వాళ్ళు నన్నెప్పుడూ లెక్క చెయ్యనే లేదు. డబ్బు సంపాదన తప్ప తక్కినవేవీ గుర్తు రానివాళ్ళకి ఇంక ఆత్మీయులు ఎలా కనపడతారు? నాకు వీటన్నిటికంటే మించిన దానివి నువ్వు. నీవుంటే నా కింకేమీ అక్కర్లేదు."

"ఇప్పుడావేశంలో అట్లాగే అనిపిస్తుంది. ఓ అనామకురాల్ని కట్టుకున్నందుకు మీ మంచి మనసు నర్థం చేసుకొని బంధువులు, స్నేహితులు మీకు కలిసిరారు. నీవు వొంటరివయి పోతావు. ఆస్తిలో మీ నాన్నగారు వాటా ఇవ్వకపోవచ్చు. నా దరిద్రం నిన్ను చుట్టుకుంటుంది. నీవనుకున్నంతగా మన సంఘం మారలేదు. ఇప్పుడావేశంలో మనం చేసే పని ముందు ముందు ఎన్ని కష్టాలయినా కలిగిస్తుంది. సిగ్గు విడిచి చెబుతున్నాను. మనకు పుట్టే పిల్లల్ని సహృదయతతో చూసే మనసులు ఎవరికుంటాయి? అంతస్తును దాటి నిన్ను నేనందు కోవలాంటే దీపం మీదికి మిడత దూకినట్లే అవుతుంది. జరుగుబాటు ఉన్నవళ్ళకే ఇటువంటి వన్నీను. దరిద్రం తాండవిస్తూంటే ఎటువంటి ప్రేమలయినాసరే విషమయిపోతాయి బాబూ! ఈనాడు నీవిస్తున్న విలువను ఇలా మనస్సులో దాచుకొని తృప్తిపడితే మంచిది కాని, నేను కూడా తొందరపడితే ఇంక మన జీవితాల్లో చివరి వరకూ చీకటే మిగులుతుంది చినబాబూ!"

ఆమె ఎంత చెప్పినా నేను సమాధానపడలేక పోతున్నాను. ఆమెను వదులుకోవాలంటే ప్రాణసంకటంగా ఉంది.

"అదేం కాదు. భవిష్యత్తు ఎంతో భయంకరమని నీవు భయపెట్టినా నా మనస్సు మీద నాకు నమ్మకం ఉంది మణీ! నాకు డబ్బు కాదు ప్రధానం. ప్రేమ, ఆత్మీయత నాకు కావాలి. అవి లభించాలంటే నువ్వు నాకు కావాలి. నేను చదివిన చదువుకి మంచి ఉద్యోగమే వస్తుంది. ప్రపంచమంతా వెలివేసినా నేను నీసాహచర్యంలో మధురజీవితాన్ని గడపగలను. నీ విలువ ఎప్పటికీ తరగనిది. నా హృదయంలో నీ స్థానం ఏనాటికీ మాయనిది. మన ప్రేమ శాశ్వతమైనది మణీ! మోడువారిన నా జీవితంలో వసంతాన్ని చిలికించిన దేవతవి. నీ రాగ సుధను పారించి నా హృదయ క్షేత్రాన్ని సస్యశ్యామలం చేశావు. దానికి ప్రతిఫలంగా నా జీవితాన్ని తప్ప నేనింకేది నీ కర్పించగలను?" అంటూ ఆమె చుట్టూ చేతులువేసి గట్టిగా హృదయానికి హత్తుకున్నాను.

ఆమె అడ్డు పెట్టలేదు. మృదువుగా నా చెక్కిలిపై పాలభాగంపై ముద్దు పెట్టుకుంది. ఆ మధుర క్షణాలు నా జీవితంలో మరపురానివి!

మృదువుగా నా కౌగిలి విడిపించుకొని లేచి నిలబడింది మాణిక్యం. నాకేసి అలా క్షణంపాటు దీర్ఘంగా చూసి నిట్టూర్చింది.

"నువ్వు పడుకో చినబాబూ! నాకు ఇంట్లో పని ఉంది. మళ్ళీ వస్తానుగా..." అని మెత్తగా నవ్వింది. కాని, ఆ నవ్వులో వెనకటి కాంతి లేదు.

ఏదో భయం నన్ను చుట్టింది. "మణీ! ... నన్ను వదిలి పెట్టి పోవుకదూ!"

"ఎప్పుడూ నీ మనసులో ఉండే మణి ఎక్కడికి పోగలదు చినబాబూ!"

హాయిగా నిట్టూర్చి పక్కమీద వాలాను. మణితోటి నా భావి జీవితాన్ని ఊహించుకుంటూ గడిపాను. ఆ ఆలోచనల్లోనే చిన్నగా కునుకు పట్టింది.

అట్లా ఎంతసేపు పడుకున్నానో నాకు తెలియదు. మెత్తని కరస్పర్శతో మెలకువ వచ్చింది. నా నదుటి మీది చెమటను తన చీర చెంగుతో తుడుస్తూంది మాణిక్యం!

అన్నం తిని మళ్ళీ పడుకుందువుగాని లే చినబాబూ!

పైకి లేస్తూ బయటకు చూశాను. కటిక చీకటి. అంటే చాలాసేపు పడుకున్నానన్నమాట. చేతికి తగిలిన గాయం మోపు చేసింది. అంతవరకు ఈ విషయం ఎవరికీ తెలియదు.

"నాన్నగారు రాలేదా?"

"లేదు. హైదరాబాద్ వెళ్ళారుట. ఇప్పుడే భోజనం చేసి పెదబాబు, అమ్మగారు పడుకున్నారు. మీ గురించి అడిగితే నిద్రపోతున్నారని చెప్పాను.

తన చేత్తో నా చేత అన్నం తినిపించింది ఆమె.

"గోపీ ఏడి? ఈ వేళ కనిపించలేదేం?" అడిగాను.

"పరీక్షలయిపోయాయి కదూ! స్నేహితుడితో సినిమాకి వెళ్ళాడు. ఈపాటికి వచ్చి ఉంటాడు... ఇక పడుకో చినబాబూ!"

"ఎలా?" నవ్వాను నేను.

"ఇలా గుండెల మీద చేతులు పెట్టుకొని నిశ్చింతగా తీయని కలలుకంటూ.." అంది ఆమె మధుర మందహాసంతో.

"నువ్వు లేనిదే ఆ కల ఎలా తియ్యగా ఉంటుంది మణీ!"

నా జుట్టు నిమురుతూ అలా కాసేపు మౌనంగా ఉండిపోయింది మాణిక్యం. నా ఒళ్ళు పులకించిపోయింది. మౌనంగా మధువును ఆస్వాదించే శక్తి నాకు మాణిక్యమే ప్రసాదించింది.

గాఢ సుషుప్తిలో కొరిగిపోయిన నాకు ఎప్పుడు ఆమె వెళ్ళిపోయిందో తెలియదు.

తెల్లగా తెల్లవారింది. ఆపాటికి బెడ్‌కాఫీ తీసుకువచ్చే మణి జాడలేదు. ఆమె వచ్చేవరకు లేవకూడదని బింకంగా అలానే పడుకున్నాను. చేతినొప్పి కొంచం తగ్గింది.

అరగంట భారంగా గడిచింది. సహనం కోల్పోయాను. నేను లేవకముందే నా ఫోటోకి పూలదండ వేయడం ఆమెకలవాటు! పైకి లేచి బల్లవైపు చూసి తెల్లబోయాను. ఆ ఫోటో అక్కడ లేదు!

ఒక్క ఉదుటున బల్లదగ్గిరికి చేరుకున్నాను. బల్లమీద పేపర్ వేయిట్ కింద రెపరెపలాడుతూ ఓ కాగితం మడత. దాని మీద "చినబాబుకి" అని ముత్యాలకోవలో అక్షరాలు. గుండె గుభేల్మంది. ఆత్రంగా వణికే వ్రేళ్ళతో అది విప్పి చదివాను.

"చినబాబుకి,

నమస్కారాలు.

ఇలా చెప్పా పెట్టకుండా వెళ్ళిపోవలసి వస్తుందని కలలో కూడా అనుకోలేదు. కాని, నీ

మేలుకోరి ఇలా వెళ్ళిపోక తప్పదు.

నీ మంచిమనసులో చోటు చేసుకున్న ఈ మాణిక్యం ఎప్పుడూ అదృష్టవంతురాలే చినబాబూ! అందుకు నీ బాగు కోరాలి కాని నీకు కీడు చేయకూడదు.

ఇదే నేను నిన్న నీతో అంటే నా మాట విన్నావు కాదు. నన్ను నీవు వదులుకోలేవు. నిన్ను నేను వదులుకోలేను. కాని, నీ జీవితాంతం ఆనందంగా గడవాలంటే నా కోరికను నేను చంపుకోక తప్పదు. నీవయితే అన్నీ తెగతెంపులు చేసుకోవటానికి సిద్ధమయినావు. కాని, నాకున్న బాధ్యతలు కదలరానివి, వదలలేనివి. కళ్ళు లేని తల్లి, పసివాళ్ళు తమ్ముడు, చెల్లెలు వీళ్ళకి నేను కాక వేరే దిక్కెవరు చినబాబూ! రక్తసంబంధం పేదరికంలో మరింత తెంచుకోలేనిది అవుతుంది!

ఇదే నీతో నేనంటే నా బాధ్యతల్ని కూడా నీ మీద వేసుకోవటానికి సిద్ధమవుతావు! అప్పుడిక నీకు సుఖమెక్కడుంటుంది? నీ ముందు జీవితం ప్రశాంతంగా గడిచిపోవాలంటే, నావాళ్ళు అనాథలు కాకుండా ఉండాలంటే నేనిలా నిన్ను విడిచిపోవటం తప్ప మార్గం కనిపించలేదు.

మనస్సు గట్టిపరుచుకో చినబాబూ! నీ పసితనమే నాకు బాధ కలిగిస్తుంది. నా చేత్తో తినిపించందే తృప్తి పడని నీవిక నీ చేత్తో తినటం నేర్చుకోవాలి. చిన్న చెంపదెబ్బ కొట్టినందుకే గిలగిలలాడి చేతికి గాయం చేసుకున్న నీవు నే నిలా పోయానని తెలిసి ఏం చేస్తావోనని భయంగా ఉంది.

నేనెక్కడికీ పోవటం లేదు. చినబాబూ! ఎప్పుడూ నీ మణి నీ మనస్సులోనే ఉంటుంది. నీ క్షేమం కోసం ఎప్పుడూ పరితపిస్తూనే ఉంటుంది. గుండె దిటవు చేసుకో! నన్ను అర్థం చేసుకో! కలతలు రాకుండా నిశ్శబ్దంగా వెళ్ళిపోయిన మాణిక్యం మాటలు గుర్తు తెచ్చుకో. జీవితమంటే నీకర్థమవుతుంది. చదువుకోనిదాన్ని. ఇంతకంటే నీకేమి చెప్పగలను?

నిత్యం నా కన్నుల పండుగ చెయ్యాలని నీ ఫోటో తీసుకువెడుతున్నాను. చెప్పి వెళ్ళనందుకు నన్ను క్షమిస్తావు కదూ!

ఎల్లప్పుడూ నీ క్షేమం కోరే నీ మాణిక్యం

● ● ●

“.... నా మణి వెళ్ళిపోయింది. నా జీవితంలో వెన్నెల రాత్రుళ్ళు వెళ్ళిపోయాయి. నా మనస్సులో చీకటి! నా చుట్టూ చీకటి! ఈ సుదీర్ఘమైన కాళరాత్రిలో దారితెలియని బాటసారిని నేను.” అంతవరకు చెప్పి గాఢంగా నిట్టూర్చాడు రాజశేఖరం.

“మీ హృదయంలో ఇంత అగ్ని రగులుతూందని అనుకోలేదు.” అన్నది శారద.

“మీరయినా నన్నర్థం చేసుకున్నందుకు కృతజ్ఞుణ్ణి. నా భవిష్యత్తు నాకే అగమ్యంగా ఉన్నప్పుడు, మనస్సులో మరో స్త్రీని ఆరాధించే నాతో మీకు పొత్తు ఎలా కుదురుతుంది? నా జీవితం వాసనలేని గడ్డిపువ్వులాంటిది. శారదాదేవి! మీ జీవితం దుఃఖమయం చేసుకోకండి!”

అన్నాడు రాజశేఖరం ఎటో చూస్తూ. అతని కనుకొలుకుల్లో రెండు ముత్యాలు మెరవటం శారద కనిపెట్టక పోలేదు.

ఆమె హృదయం కరుణ తరంగిణి అయింది. అతన్ని తన గుండెల్లో పొదివి పట్టుకుని బుజ్జగించాలనిపించింది, అంతలోనే నవ్వుకుంది. పాతికేళ్ళ పసివాడు రాజశేఖరం!

మాణిక్యం మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి శారదకి. "మా బాబు బొత్తిగా పసివాడమ్మా! నా మీద వెర్రి ప్రేమ తప్ప జీవితమంటే బొత్తిగా తెలియదు. శారదమ్మ తల్లీ! ఎలా మనసు మార్చి నీ వాడిని చేసుకుంటావో! చదువుకున్నదానివి. తెలివైనదానివి. నీ మంచిమనస్సు తెలిశాక నా బాబుకి తగిన పిల్లవి నీవేనని నా కనిపించింది. ఇన్నాళ్ళకి నా కష్టం ఫలించింది. ఓపికగా వెదికినందుకు ఫలితం దక్కింది. నేను పంపానని మాత్రం చెప్పకు తల్లీ! నన్ను మరిచిపోవాలనే నేను కోరుకునేది." కళ్ళు తుడుచుకుంటూ నవ్విన మాణిక్యం శారద మనస్సులో ప్రత్యక్షమయింది!

"మాణిక్యం, ఓ పురుషుని ఇంతగా ఆరాధించి ఆ వ్యక్తి చేత ఆరాధించబడి, అతని కోసం తన సర్వస్వాన్ని త్యాగం చేసే నీ వంటి స్త్రీ...... దేవతకాక మరెవరు?" అని మనస్సులో జోహారు లర్పించింది శారద. ఆమె శరీరం పులకించి కళ్ళ నీళ్ళు తిరిగాయి.

ఆ రోజే శారద ఇలా ఉత్తరం వ్రాసింది.

"మాణిక్యం!'

నీ చినబాబు నీవన్నట్లు నిజంగా పసివాడే! తనకథనంతనీ ఏమీ దాచకుండా నాకు చెప్పి తన వల్ల నాకు సుఖముండదని బాధపడ్డాడు. తన్ను గురించి తాను పట్టించుకోని పురుషుణ్ణి స్త్రీ ఎప్పుడూ ప్రేమిస్తుందని ఎక్కడో చదివాను. అందుకు నీవే ప్రత్యక్ష నిదర్శనం. స్త్రీలా పురుషుడు జీవితాన్ని పూర్తిగా అర్థం చేసుకోలేడు.

నీకోసమయినా నీ చినబాబు జీవితంలో ప్రవేశించాలన్న కోరిక నాలో ఇప్పుడు మరింత బలపడింది. నాన్నగారు రాజా నాన్నగారితో పెళ్ళిమాటలు పూర్తి చేసుకొని రావటానికి మరో రెండు రోజులు పడుతుంది. ఈరెండు రోజుల్లో రాజాని సుముఖుణ్ణి చేసుకోగలనన్న నమ్మకం నాకుంది. అంతవరకు నువ్వు మా అమ్మని కొంచెం కనిపెట్టుకుని ఉండు. గోపీ, చెల్లాయి స్కూలుకి వెళ్ళి జాగ్రత్తగా చదువుకుంటున్నారని తలుస్తాను. మీ అమ్మకు నా నమస్కారాలు. మంచివాళ్ళకు దేవుడెప్పుడూ మంచే చేస్తాడు.

రాజా అన్నట్లు నీ మనస్సు మల్లెపూవులా తెల్లనైనది, స్వచ్ఛమైనది. ఆకర్షణీయమైనది. తన అందంతో మల్లెపూవు ఇతరుల్ని ఆకర్షించి ఆనందింపచేస్తుంది. అందరిచేత పూజలందుకుంటుంది! నీవూ అంతే!

త్వరలో మేమిద్దరమూ జంటగా నీ ఆశీస్సులందుకోటానికి వస్తాము. ఉండనా మరి!

– నీ శారద